

מכתב ליוסי מהסידור

אני קולט את עיניך המרצדות מפה לשם. על מה בדיוק אתה חושב? כן, יש אלף ואחד עיסוקים אחרים חוץ מאשר להיזכר ב... לא, לא - אל תתנצל! אני לא אאמין לך. חשבתי אנחנו חברים כלומר, תמיד ביחד. ביחד כשטוב, ביחד כשרע. איזה תמים הייתי.. בהתחלה סירבתי להאמין שאתה יודע לבכות לי רק כשרע לך, כשאתה צריך איזה כתף להישען עליה.. אבל עם הזמן הבחנתי שאת הדברים הטובים הבאמת שמחים שלך - אתה אוהב לשמור לעצמך ולאחרים.. אני חושב שאפשר לקרוא לזה "חבר לעת צרה" כשיש לך צרה אתה תמיד מופיע! כל כך נרגש.. כל כך כואב.. כל כך מעורר רחמים.. אתה מתכוון מכל הלב ורוצה שישמעו לבקשתך הנה, רק אתמול כ"כ רצית אופניים חדשים עם

מהלכים, איך רצת אליי בהתרגשות... תיארתי בדיוק מה אתה רוצה. ביקשת - ממש התחננת! זה היה מדהים לראות אותך ככה! אבל אחרי שיש לך כל מה שאתה רוצה, אתה פשוט נעלם לך ו... זהו. נכון שלפעמים אתה בא אליי, ממלמל כמה מילים.. אבל רק בשביל לצאת ידי חובה. אני אפילו לא מבין מה אתה אומר! ואז - כשאתה רואה את החבר שלך - דני, אתה מיד בורח בלי היסוס או רגשות אשמה כלשהם.. עכשיו אתה כבר לאכל כך מתכוון ולא כל כך חושב על מה שאתה אומר או מבקש. כנראה שהכל טוב לך ולכן אתה חושב שאין סיבה להודות על כך - למישהו שגדול ממך בהרבה.. ואז - אני ממש נדהם! אפילו את המוסר הבסיסי שלך הזנחת כל כך? אני פשוט נגד חברות חד צדדית.. זה הכל! תראה, אפילו עכשיו אתה לא מסוגל להקשיב לי כמו שצריך! אני יודע, צריך לקרות משהו כדי שתתנער, כדי שתוכל להסתכל אליי טוב טוב ולומר מכל הלב מה שיש לך לומר. אולי אני נשמע כועס, מורגז.. אני אומר שההגדרה הטובה ביותר היא מאוכזב.. אבל - אני פה למרות הכל, מחכה לך, מאמין בך, יודע שאתה יכול גם אחרת! ממני, הסידור שלך.